

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.529 van 18 augustus 2018
in de zaak A. 222.572/XIV-37.459**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Evelyn Manquoi
 kantoor houdend te 2100 Deurne
 Koningsarendlaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juli 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 186.965 van 18 mei 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 13 juli 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest opmerkt, treedt hij te dezen “niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen” en kan hij zijn beoordeling omtrent de ernst van de bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat het “[g]ezien de meerdere feiten waaraan de verzoeker zich reeds sinds zijn prille meerderjarigheid

schuldig maakte [...] waarbij de verzoeker zich ook meermaals in staat van wettelijke (en bijzondere) herhaling bevond, gelet op de aard van deze feiten [...] die onmiskenbaar zeer schadelijk zijn voor de samenleving en gelet op de regelmaat in de strafbare gedragingen en veroordelingen” niet kennelijk onredelijk voorkomt om te oordelen dat verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad, dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling groot is. Daarbij blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert”. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ aannemelijk.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt in het bestreden arrest met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens gesteld dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker “met zijn louter affirmatieve betoog niet concreet aannemelijk maakt dat hij met zijn ouders een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM”. Wat het bestaan van een privéleven, zoals ook beschermd door artikel 8 van het EVRM, betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat dit niet ter betwisting staat doch dat de geboden bescherming van het privéleven niet absoluut is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze dat geen incorrecte, onvolledige of onredelijke belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt en dat “de verweerder *in casu* op pertinente wijze heeft besloten dat de verwijdering van de verzoeker, met het oog op de vrijwaring van de openbare orde, noodzakelijk is en ‘dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde’”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor

jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien augustus tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	

Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams